

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Assertiones Philosophicæ Fusius Deductæ Philosophiæ
Peripateticæ communioris Epitomen exhibentes**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1681

Ixii [i.e. iv]. Imò & habitus voluntatis probabiliter contitunt in istis speciebus & cognitione ab ijs excitatâ, delectabilitatem vel molestiam amoliàs ex objecto perceptam vivacißimè repræsentante.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71607)

natur ad iis adæquatè vel inadæquatè utendum.

IV. Valdè probabile est, habitus quoque voluntatis cōsistere in dictis speciebus; quod declaratur. Post singulos actus voluntatis, & cognitiones experimentales ejusdem objecti voliti vel percepti, quæ comitantur hos actus volūtatis, relinquuntur species rememorativæ, tam actuū voluntatis, quàm istarū cognitionū experimentalium. Subjectantur hæ species & perseverant in intellectu, & terminantur solūm ad actus volūtatis; ab excitatione his speciebus producitur dein cognitio, eò vivacius proponens voluntati rationē boni vel mali in objecto convenientē vel disconvenientē voluntati cognoscentis, quò plures & intēstiores fuere species, quā cognitione mediāte, & nullā aliā cognitione pro eodem tempore cōtrariam partem æquè clarè aut clariùs, id est, sub ratione majoris boni aut mali repræsentante (quod idem cōmuniter per easdem species rememorativas cognitionum experimentalium impeditur) allicitur & inclinatur voluntas ad faciliùs versādum circa objectum, ad amplectendum, aut fugiendum illud eo celerius. In dictis ergo speciebus rememorativis.

rativis & cognitione ab his speciebus excitata
 delectationem vel molestiam aliàs ex obje-
 cto perceptam vivacissimè repræsentante,
 inque negatione cognitionis pro eodem
 tempore contrariam partem clariùs adhuc
 repræsentantis, consistit habitus voluntatis,
 quamvis facilitas radicalis, quæ propriè est
 habitus, consistat in solis dictis speciebus, &
 facilitas formalis in actuali illa cognitione ab
 his speciebus excitatâ. Atque ex hac senten-
 tia sequitur primò, facilitatem illam radica-
 lem, sitam in solis speciebus, non distingui ab
 habitu intellectus, quia ipsæ illæ species, &
 quidem immediatè, facilitant intellectum ad
 cognitiones dictas eliciendas, dici tamen ha-
 bitus voluntatis, in quantum his cognitioni-
 bus mediantribus facilitant voluntatem. Se-
 quitur secundò, habitum voluntatis nō con-
 currere effectivè cum voluntate ad actus vo-
 luntatis eliciendos, sed tantum directivè pro-
 ponendo bonitatem vel malitiam objecti.
 Tertiò, hos habitus voluntatis in se, sive for-
 maliter malos non esse, sed tantum cau-
 saliter, quatenus causant actus malos.
 Quartò cognitiones Christi vivacissimè re-
 præsentantes, illi delectationem, quam

homines percipiunt in peccatis, non habere rationem habitus, quia causata & excitata non sunt per species relictas ab actibus experimentalibus, adeoque etiam non important negationem cognitionis, ad oppositum æquè vel magis attrahentis; cognovit siquidem Christus ex opposito vivacissimè bonum honestum actus cōtrarii longè majus. Quintò sicut post frequentatas volitiones comedendi carnes augetur habitus, seu vivacior redditur cognitio proponens delectabilitatem, sic quoque crescere & fieri vivaciorem cognitionem inhonestatis seu offensæ Dei cōjunctæ, retrahens à commestione carniū. (Hæc enim semper simul proponitur voluntati, etsi tenuiter & remissè, quoties illi proponitur delectabilitas) verumtamen, cum crescente hac cognitione inhonestatis, proportionaliter etiam crescat cognitio delectabilitatis, cognitionem inhonestatis non plus retrahere ab actu, quàm retrahebat primâ vice. Sextò habitus virtutis & vitii fore sibi adhuc contrarios, quia species tales experientiâ acquisitæ naturaliter simul esse non possunt, cum advenientibus & crescentibus his, aliæ quò ad activitatem debilitentur.

M E T A-